

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

115. An Sacerdos, qui noctu misit ad raucedinem faucium leniendam
saccharum in os paulatim deglutiendum, si illud duauerit post mediam
noctem, & dubitat, an aliquas partes illius in stomachum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

RESOL. CXV.

An Sacerdos, qui noctu misit ad raucedine sanctum leniendam saccharum in os paulatim deglutendum, si illud durauerit post mediam noctem, & dubitat, an reliquias partes illius in stomachum traiecerit, possit Missam celebrare?

Et an reliquia cibi, etiam si deglutiantur post mediam noctem, non impediunt communionem, aut celebrationem? Ex part.2. tract.14. Ref.51.

lebrationem Missæ, vel Eucharistiam sumere? Ex part.6.tract.7. & Misc.2. Ref.15.

§.1. Via castus est frequentissimus, pro affirmatiua sententia ego in p.1. tr.13. ref.51. adduxi ex inelyta Dominicanorum familia Tabienam & Bartholomæum ab Angelo: quibus nouissimè addo, ex Societate Iesv Stephanum Bauny in Theol. Moral. part.1. tr.10. q.22. vbi sic ait: An pro ieiunio sit habendus proindeque ad Eucharistiam idoneus, qui pridie eiusdem diei, quo eam sumpturus erat, cum cubitum iret, ori saccharum impoluit, ad sanctum raucedinem tollendam, maxime si nescit cerò, ex tali substantia; ecquid residui aliquid ori ac palato adhæserit post mediam noctem, quod calore ac halitu liquefactum in stomachum penetrauerit.

Quæ hic est Ref. antecedens, & in Ref. seq.

2. Mihi ea mens est, ac sententia, eiusmodi rebus ieiunium non solui, consequenter sumptionem Eucharistiæ non impediri: ita iudicandi auctores habeo viros eruditos ac graues, nec secus in hac controuersia sensisse video Theologos; qui ea de re differunt in 3. part. D. Thoma: neque aliter Summarum scriptores. Tabiena enim scribit his verbis verb. Communicare §.49. id quod præterito die intra ose est sumptum, etiamsi data opera deglutiat in sequente, non soluit ieiunium naturæ, neque impedit perceptionem Eucharistiæ. Quod Tabiena ait, affirmat quoque Barthol. ab Angelo in Exam. Confess. Dial. 4. §.214. lit. A. Quod dictum est, inquit, de salua & de reliquiis cibi, & huiusmodi, dicendum est de eo, qui serò accipit aliquid in ore pro voce, vel pro alio, quod remanet, non enim venit ab extrinseco post mediam noctem, nec propter hoc ille non esset ieiunus. Ita ille. Ad horum authorum testimonia accedit & ratio. Solui non potest ieiunium, nisi sumptione rei alienius externæ, idque eo die, quo ad refectiorem, aut voluptatem accipitur, secundum Palud. Gabriel & Durand. quod & probatur. Cibi reliquiæ, quæ adhæsere palato ac dentibus, cum postridie eius diei, quo sunt sumptæ, deglutiantur ab homine, omnium opinione non faciunt, vt Eucharistia censetur indignus, quia ieiunus est, cuius rei causa haud dubiè non est alia, quàm quia eo die, quo ad communionem acceditur, non sunt prædictæ cibi reliquiæ in os illatæ: at facit pro opinione præsentis hæc ratio. Ergo, &c. Huc vsque Bauny.

Sup. hoc in Resol. i. not. præterita §. vlt. ad medium, & in Resol. 2. §. 7. post mediet, sed lege infra doctrinam Ref. 124. & alterius eius not.

3. His tamen non obstantibus licet supradictæ rationes, quas affert Bauny, fuerint vbi supra à me adductæ, adhuc negatiuæ sententiæ ego adhæreo, cum sit communis teste nouissima instructio Hispanens pro ordinandis parte 5. §.9. n.2. quia aliquid sacchari, quod paulatim post mediam noctem atteritur, & deglutitur, non est annumerandum inter reliquias cibi, sed est verus cibus: & quædam successiua manducatio, quæ ex parte fit eo ipso die. Et ita hanc sententiam præter Doctores quos citauit dicta resol. 5. tener etiam Fagundez in præcept. Ecclesie lib. 3. c. 5. n. 16. Pericus de officio Sacerd. lib. 1. cap. 3. dub. 6. n. 60. Et nouissimè Ioan. Vviggers de Sacrament. in 3. part. D. Thom. quest. 80. art. 8. n. 37.

RESOL. CXVII.

An si quis ante cubitum apponeret in os aliquid ad paulatim liquefaciendum propter distillationem capitis, vel sanctum raucedinem, si dures post mediam noctem, censetur die sequenti ieiunus; ita vt possit Missam celebrare, aut communicare?

Ex quo inferitur, an qui casu traiecit aliquid reliquiarum in dentibus ex cibo carne præcedentis relictiarum, censetur

RESOL. CXVI.

An cum quis cubitum iret, ori saccharum impoluit, & nescit postea, an ante mediam noctem liquefactum fuerit, possit adhuc Missam dicere, aut Eucharistiam sumere?

Ex quo deducitur, quid est sentiendum, si reliquiæ cibi deglutiantur post mediam noctem, an impediunt ce-